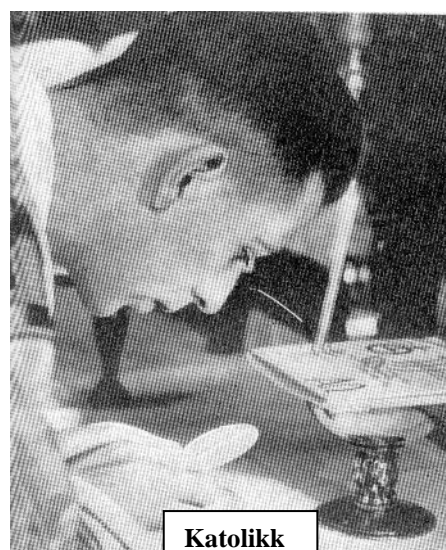


1820 Vilhelm Sophus Hegrem

I 1820 blir det født en liten gutt, Vilhelm Hegrem – i Trøndelag. Kanskje var det i Hegra – kanskje var det på gården Åsveien – hvem vet? Holder vi oss til Åsveien finner vi hans besteforeldre som beboere på nevnte gård i Hegra til langt ut på 1800-tallet. Deres sønn, og far til vår mann i denne fortellingen, Eilif Christian Hegrem, voks derfor opp på Åsveien. Han var først lærer i Hegra, siden kom han inn på underoffiserskolen – og var med i det berømte slaget ved Trangen i 1814. Senere ble han kommandant på Vardøhus festning, hvor han døde i 1832. Han ble gift med Cecilie Klüver på Bunes i Verdal, og det er mye som tyder på at deres sønn, Vilhelm - ble født i Verdal – men vi kan altså ikke utelukke at han ble født i Hegra eller annet sted i Stjørdalen, ut i fra at faren tjenestegjorde som adjutant ved Trondhjemske nasjonale jegerkorps under Trondhjems infanteribrigade fra 1818 – og senere ble han overflyttet til Stjørdalske kompani.

Vilhelm Hegrem ble som 20-åring i 1840 tatt opp som elev på Krigsskolen, men sluttet etter et par år. Han reiste til Belgia for å studere ved universitetet i Louvan, deretter et år i Roma. Det var under sitt opphold her at han gikk over til katolisismen. Etter å ha studert ved flere universitet i Tyskland og Frankrike, havnet Vilhelm som huslærer i Russland. Hva som skjedde der borte vet en ikke noe om, men mye tyder på at han måtte flykte ut av landet. I 1853 får han direkte fra pave Pius ”ridderbanneret av den høyeste Sylvesterordenen” fordi han under livsfare hadde smuglet ut av Russland viktige papir fra det romersk-katolske presteskapet. Han ble så boende i Roma en tid. En skal være forsiktig med antydninger, men det kan være fristende å tro at den godeste Vilhelm kunne ha blitt ansett som spion.



Katolikk

I 1860 utnevnte den franske regjering herr Hegrem til professor i fremmede språk ved det keiserlige Lyceum i Tarbes. Denne stillingen hadde han til Napoleon den 3 ble avsatt. Vilhelm kunne av samvittighetsårsaker ikke tjene republikken. Fra Frankrike reiste han til Bath i England. Han kom tilbake til Norge i 1875 og bosatte seg sammen med sin mor i Halden – hvor de begge døde i 1879.

Vilhelm Hegrem var et språkgeni, som kunne utnytte sine språkkunnskaper innenfor poesi og prosa. Han ble meget godt kjent i litterære kretser i England, og var høyt verdsatt i den katolske verden. Jon Leirfall forteller at det var svært få som kom Vilhelm Hegrem inn på livet. Han levde stille uten å blande seg med folk. Han kjente derimot alle fyrstehusene og fornemme adelslekter over hele Europa. Mange av disse brevvekslet han med. Han var i det hele tatt et merkelig menneske, nobel og redelig, begavet og kunnskapsrik. Mye tyder på at denne Vilhelm Hegrem ikke bare er blant de største språkgenier Norge har fostret, men faktisk et menneske som spilte en avgjørende rolle i kulissene på den storpolitiske arenaen i Europa – der han kombinerte sin rolle som katolsk fanebærer med å ligge bak adelige slekters ambisjoner som en grå eminense. Det mest om hans liv kom til overflaten gjennom katolske lovord etter hans død. I hans minneord heter det seg til slutt: ”Nu har dette en gang så varmt klappende hjerte fått rolighet. Måske var det dette han trengte til. Derfor fred være med hans støv.”